

В „На нивата“ (1901):

Недей дочаквай и зори —
 Върви — ори, ори, ори.
 Като няма прокопсия,
 Плюл съм в тая ория!

Третият и четвъртият стих от първата редакция, в които личи вярата в една съдбовност и божие благоволение, водят до примирение и лишават селянина от възможност да се бори срещу истинските причинители на неговите тегла. Те са заменени със стихове, в които се крие и ропот, и отвращение от положението, в което е поставен селякът, от неговата „ория“, срещу която той плюе. Познатият от последната редакция на стихотворението стих „Па вземеш гладен завчас торбата“ в първата редакция е — „Па грабнеш клетник убит торбата“. Така вместо окайването в този стих Яворов пак с пълна правдивост охарактеризира постоянното състояние на глад и недояждане, в което изпада селянинът, и свързва този стих със следващите стихове, които допълват картината на мизерния селски живот. В стихотворението от 1901 година и в другите му редакции по-късно са изпуснати стиховете, в които пред селяка при мисълта за бирника се изпречва образът на „лихваря-хайдутин“. Яворов е счел, че е достатъчно да предаде ужаса, в който изпада селянинът при вида на бирника, и изоставя другите грабители, в ръцете на които попада земеделецът, за да търси пари за изплащане на данъците си. С това идейно средище на поемата не се нахвърлява и се избягва излишна описателност. Поетът, като се обръща към орача, прави тъжна констатация, че е тежка съдбата на селянина, че мъката му е „безкрайно голяма“, че за него „награда, спорност все няма, няма“. И тези стихове, изпълнени повече със съжаление, макар и да откриват топло отношение на поета към селяка, са изпуснати във всички нови редакции на стихотворението. Все в този тон на сантиментално съчувствено отношение в първата редакция на стихотворението е изразена болката на селяка чрез повторението на възклицанието „ох“ в края на всяка част и три пъти в последните заключителни пет стиха. Във всичките останали редакции на стихотворението това „ох“ е заменено навсякъде с „дий“. Обръщението към вола с името „Сивчо“ от първата редакция също е заменено с „воле“, а в най-последния стих още в изданието на 1901 година на Яворовите стихотворения стои вместо „Сивчо“ или „воле“ — „краста“. Изпуснати са и променени отчасти или изцяло и други стихове, а е направена и щателна преработка на много от тях в художествено отношение.

„На нивата“ е лирична поема, в която Яворов с обективистичен реализъм рисува суровата действителност, но проличава и личното му отношение на съчувствие към болките на селяка. Яворовата лирична природа, проявена във всичките му стихотворения, се проявява и тука, без да е пренебрегната сюжетността, изразена тука главно вменяващите се картини на едно безрадостно всекидневие, което се превръща в нескончаемо тегло, подчертано и с няколко пъти повтореното двустийшие. „Като няма прокопсия, плюл съм в тая ория!“